

CRNA GORA
SPECIJALNO DRŽAVNO TUŽILAŠTVO
Kti-S.br.15/16
Podgorica, 20.03.2016.godine

ZAPISNIK O SASLUŠANJU SVJEDOKA SARADNIKA

Sastavljen dana 20.03.2017. godine pred Specijalnim državnim tužilaštvom u Podgorici u krivičnom predmetu formiranom po krivici okrivljenih Shirokov Eduarda i drugih, zbog krivičnih djela stvaranje kriminalne organizacije iz čl.401a KZ CG, krivičnog djela pripremanje djela protiv Ustavnog uređenja i bezbjednosti Crne Gore izvršenog putem podstrekavanja iz čl.373 st.1 u vezi čl.24 st.2 KZ CG, i krivičnog djela terorizam u pokušaju iz čl.447 st.1 u vezi čl.20 KZ CG,

PRISUTNI SU:

SPECIJALNI TUŽILAC,
Saša Čađenović

Svjedok saradnik,
Sinđelić Saša

Zapisničar,
Emina Alibalić

Branioци,
Advokat Petrović Milan, branilac okrivljenih
Dikić Bratislava i Hristić Kristine, advokat
Smolović Slobodan i advokat Medojević
Dražen branioци okrivljenog Čađenović
Mihaila, advokat Bojanić Miodrag branilac
okrvljene Milić Branke, advokat Bečanović
Vaso po punomoćju advokata Anđelić
Branka branioца okrivljenog Dušić Milana, i
ujedno branilac okrivljenog Đorđević

Srboljuba, advokat Tomović Dalibor, po zamjeničkom punomoćju advokata Vojinović Aleksandra branioca okrivljenog Maksić Dragana

Okrivljena,
Milić Branka

Za ovim advokat Petrović Milan, nakon što mu je data riječ izjavi, da je njegov branjenik okrivljeni Dikić Bratislav zatražio da prisustvuje saslušanju svjedoka saradnika, te da se pisanim putem obratio, te moli da se današnje saslušanje odloži radi obezbjeđenja prisustva okrivljenog današnjem saslušanju.

Za ovim se advokat upoznae da je upravo advokat prije 6 dana obaviješten o mjestu i vremenu izvođenja dokazne radnje saslušanja svjedoka saradnike, te da je pristupio pa je na taj način i obezbijeđeno da se dokazna radnja danas sprovede, i zahtjev za odlaganje ili prekid saslušanja se odbija kao neosnovan.

Za ovim advokat Petrović Milan ističe da se njegov branjenik pisanim putem obratio preko Uprave ZIKS-a za prisustvo saslušanju.

Započeto u 09:50 časova.

Svi prisutni se upozoravaju u smislu čl.284 ZKP-a, da kao službenu tajnu čuvaju sve što saznaju u ovom postupku, te da odavanje ove tajne predstavlja krivično djelo.

Konstatuje se da su o vremenu i mjestu saslušanja svjedoka saradnika uredno obaviješteni okrivljeni Knežević Milan i Mandić Andrija koji se nijesu pojavili u zakazano vrijeme, te se smatraju uredno obaviještenim, a njihovo odsustvo ne predstavlja smetnju za sprovođenje dokazne radnje saslušanja svjedoka saradnika.

Konstatuje se da će se u skladu sa odredbom čl.212 ZKP-a, pored sastavljanja zapisnika izjava svjedoka saradnika bilježiti putem audio vizuelnog snimanja tehničkim putem uređajem marke „Sanyo“ i „Extron“ i da isti predstavlja sastavni dio zapisnika o saslušanju svjedoka saradnika, o čemu je isti prethodno obaviješten. Audio vizuelno snimanje obavlja inženjer Božović Dragoje.

Svjedok saradnik je upozoren da je dužan da govori istinu i da ništa ne smije prećutati, te da davanje lažnog iskaza predstavlja krivično

djelo. Predočena mu je obaveza da nema pravo da uskrati odgovor na pitanja kojim bi sebe ili svoje bliske srodnike izložio krivičnom gonjenju ili teškoj sramoti, te da je dužan o svakoj promjeni adrese blagovremeno da obavijesti tužioca.

Nakon ovoga, svjedok saradnik izjavljuje da je sadržinu upozorenja dobro razumio i shvatio njihovo značenje i izjavljuje da će dati iskaz o svemu što mu je poznato i da neće ništa prećutati.

Nakon opomena i upozorenja svjedok saradnik daje sledeće lične podatke:

Ime i prezime: Saša Sindelić

Ime oca: Vladimir

Zanimanje: prehrambeni tehničar

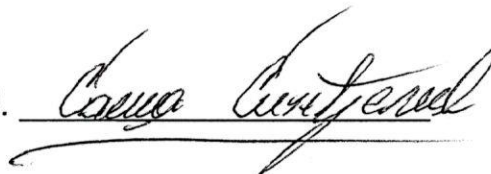
Prebivalište: Jarački put bb, Sremska Mitrovica, Republika Srbija

Mjesto rođenja: Štajer, Austrija

Godina rođenja: 11.07.1980. godine

Odnos sa okrivljenima: nesrodan

P.P.

Nakon toga, a u vezi saslušanja, svjedok saradnik daje sledeću izjavu:

Konstatuje se da je saslušanju pristupio advokat Anđelić Branko, branilac okrivljenog Dušić Milana u 10:25 časova.

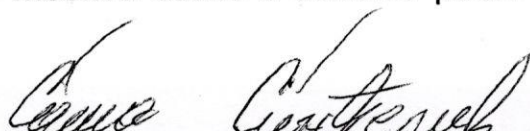
Ja sam organizator udruženja srpski vukovi, i ja sam srpski nacionalista koji se zalaže za panslavizam i za bliske odnose između Rusije i srpskih zemalja. Zalažem se za parlamentarnu monarhiju, a istovremeno sam i veliki protivnik NATO udruženja i vlasti u Crnoj Gori. Što se tiče mojih poslova, pored redovnih radnih obaveza koje obavljam privatno ja se bavim i prodajom majica i upravo iz te moje poslovne aktivnosti se finansira i udruženje srpski vukovi.

Koliko se sada mogu sjetiti ja sam negdje u 2014. godini, čini mi se da je to bio jul mjesec, boravio u Rostovu na Donu u Rusiji. Tamo sam došao preko Ekatarimburga gdje sam se sreo sa nekim ljudima – kozacima, koji dijele slična viđenja, i tu smo razgovarali o nekoj pomoći koja se može obezbijediti. Iz Ekatarimburga ja sam otišao u Rostov, gdje smo obavili neku pomoć, i tu sam se prvi put sreo sa jednom osobom koju su mi predstavili kao Edi, čini mi se da je puno ime bilo ili Edgard ili Edvard. Za toga čovjeka rekili su mi da je ruski nacionalista, i da ga svi

neko mogao da me ucjenjuje“, „Da li sam podnosio zahtjeve vojsci ili policiji za posao“, „Da li bih pobjegao sa velikim novcem ako bi mi ga dao“, „Da li znam ko je Edi“, „Da li sam osuđivan“, „Da li koristim opojnu drogu“, „Da li bi prijavio Edija policiji i vojsci“, i tako dalje. Čitavo ovo poligrafsko ispitivanje trajalo je dosta dugo, tako da sam ja praktično izgubio i pojam o vremenu, ali meni se čini da je trajalo između 4 i 5 sati. Kasnije, mada sam i ja to vidio, čitavo to moje poligrafsko testiranje je i snimano. Naime, kada smo završili sa tim testiranjem, mene je Edi poveo iz toga stana i tada mi je rekao da treba malo da se analiziraju ti odgovori koje sam ja dao i taj snimak prilikom testiranja. Ovdje bih želio da kažem da je za vrijeme testiranja u prostoriji sa mnom, pored Edija bili su još dva čovjeka, ali me oni ništa nijesu pitali, već je sva pitanja postavljao Edi. Takođe, kada smo odlazili iz ovog stana Edi mi je rekao da će rezultate imati za nekoliko dana, i da ja nemam čega da se plašim.

I zaista poslije nekoliko dana Edi me je ponovo kontaktirao i rekao mi da je moje testiranje ne poligrafu dobro prošlo, i da će on saradivati sa mnom. Pored dalje priče, u jednom momentu Edi me je pitao da li sam ja imao troškova ovdje u Moskvi, i koliki su ti troškovi, na šta sam mu ja odogovorio da su troškovi mog boravka u Moskvi iznosili nekih 3 ili 4.000 US dolara, a istini za volju više sam tu cifru rekao otprilike, a nakon toga Edi mi je odmah dao u gotovom 5.000 US dolara. Takođe mi je rekao da ako bude nešto hitno da će me kontaktirati, odnosno da će me zvati, ali u narednom periodu samo se javljao povremeno Viberom. Za ovih 5.000 US dolara koje mi je Edi dao, ja nijesam potpisivao nikakvu priznanicu.

Neko vrijeme nakon ovoga ja se nijesam niti gledao, niti imao kontakt sa Edijem, sve do proljeća 2016.godine. Tada mi je od Edija stigla poruka preko Vibera, i koliko se mogu sjetiti tu poruku sam od Edija dobio u martu ili aprilu 2016.godine, a siguran sam da je to bilo prije maja 2016.godine. U toj poruci koja meni, kada sam je pročitao nije bila u potpunosti jasna, pisalo je da treba smijeniti Đukanovića i kriminalnu vlast pothitno, te da se više ne može to tolerisati, i pothitno se mora smjenjivati Đukanović i njegova vlast. Takođe je pisalo nešto da i narod u Crnoj Gori treba da se pobuni kako bi se smijenila vlast. Nakon ovoga, Edi mi se tokom ljeta 2016.godine javljao nekoliko puta, ali ništa što je vrijedno pomena. Negdje u septembru 2016.godine, a to je bilo nekoliko dana prije nego što sam ja otišao za Moskvu, Edi je meni poslao poruku da pothitno dođem u Moskvu, a s obzirom da sam ja imao nekih svojih obaveza i poslova, ja sam nastojao da se odgovorim od toga dolaska, čini mi se da sam u jednom momentu rekao i da nemam novca, ali je on bio veoma uporan i rekao da će snositi sve troškove moga puta. To se i dogodilo, i dobro se sjećam da sam u nedelju pred moje kretanje za Moskvu otišao u dežurnu poštu u Beogradu, koja se

nalazi pored Skupštine, gdje sam podigao novac, i to 800US dolara, koje mi je Edi poslao preko Wester Uniona. Za taj novac ja sam kupio kartu za Moskvu, i sjećam se da sam otišao za Moskvu letom koji je bio u večernjim satima čini mi se u noći između 26 i 27 septembra 2016. godine. Let je bio nekih pola sata poslije ponoći, a destinacija aerodrom Šerjemekovo u Moskvi. Ovdje ističem da sam pasošku kontrolu na aerodrom u Beogradu prošao potpuno normalno kao i svaki put, a nakon mog dolaska u Moskvu, na aerodromu me je čekao Edi sa još jednim čovjekom. Ovdje bih želio da budem potpuno precizan i jasan Edi me je sačekao sa tim čovjekom na izlazu tunela, koji povezuje izlaz iz aviona sa aerodromskom zgradom. Dakle prije pasoške kontrole. I Edi i ovaj čovjek imali su neke bedževe na sebi, i ovaj čovjek je dao i meni neki bedž, odnosno karticu, koja je meni ličila na one službene legitimacije koje se kače, i nakon toga nas trojica smo zajedno prošli nekim hodnicima, i izašli na nekom mjestu gdje se uzima prtljag, dakle sa druge strane pasoške kontrole. Drugim riječima ja nijesam prilikom dolaska u Moskvu prolazio pasošku kontrolu na aerodromu u Moskvi. Kansije mi je Edi rekao da je to urađeno predostrožnosti radi. Posle ovoga, ja i Edi smo sami otišli Edijevim kolima u onaj isti stan gdje su me poligrafski testirali, i iskreno govoreći Edi je mene ostavio samog, tražio je od mene da rasklopim moje telefone, i poslije izvjesnog vremena se pojavio Edi, ovaj put u prisustvu osobe koja se meni predstavila kao Ivan. Kada su ulazili u stan ja sam vidio da njih dvojica nijesu sami, već da je ispred stana ostalo još nekoliko osoba, ali ko su te osobe ja se zaista ne mogu sada izjasniti. U toku boravka u ovom stanu Edi je men i govorio da moram da uzmem učešće u nekim događajima, da je već sve riješeno, da su dolazili iz opozicije i iz Demokratskog fronta i da je sa njima već sve dogovoreno, te da su dali veliki novac za kampanju u Crnoj Gori da ne uđe u NATO. Edi mi je tu objasnio da ukoliko opozicija pobijedi na izborima, da Crna Gora neće ući u NATO, da će se ponovo formirati zajednička država između Crne Gore i Srbije, te da će se značajno poboljšati položaj srba u Crnoj Gori. Sve je to govorio u kontekstu izbora koji su bili zakazani za 16.10.2016. godine, o kojima ja prije toga ništa nijesam ni znao, ali mi je rekao da je trenutno u Crnoj Gori na vlasti kriminalna grupa okupljena oko Đukanovića, i u principu da se ona mora srušiti. Takođe mi je rekao da za čitav plan može da zna samo nekoliko ljudi, i da su mu iz crnogorske opozicije rekli da se izbori ne mogu regularno dobiti, pominjao je i oružje, i istovremeno rekao da je vremena zaista malo. Govorio mi je da je neophodno da ja nabavim uniforme crnogorske policije, ali sam mu ja rekao da to ne mogu da uradim, jer ne znam ni kako izgledaju te uniforme, te je potom rekao da nabavim jednu uniformu a ostale da sašijem, što ja zbog kratkoće vremena nijesam bio u stanju da uradim, pa je na kraju rekao da

obezbijedim uniforme sa „čičkovima“, odnosno sa mjestima na koje će se lijepiti određene oznake. Rekao mi je da moram nabaviti pancire, što više municije, palice, suzavac, bodljikavu žicu, gas maske, i rekao mi je da moram nabaviti 50 uniformi i kompletnu opremu za specijalce, za njih 50, uključujući i futrole za oružje i municiju, s tim da mi je naglasio da futrole trebaju biti i za tip oružja hekler. Rekao mi je da trebam da nabavim i suzavce, i elektrošokere. Drugim riječima kao što sam rekao trebao sam da nabavim 50 kompleta uniformi za specijalce uključujući i štitnike. Takođe mi je rekao da treba da nabavim, odnosno da kupim, 50 kalašnjikova, 50 pištolja i što više municije. Sam plan koji mi je iznio bio je sledeći. Ja sam trebao da angažuje što više nacionalista iz Srbije, njih oko 500, koji će doći u Crnu Goru na proteste za vrijeme izbora, a da će tu biti još 5.000 ljudi na tom skupu, i da ti ljudi nacionalisti iz Srbije, ne smiju da znaju niti za njega odnosno Edija, niti za oružje.

Konstatuje se da advoka Anđelić Branko napušta saslušanje u 11:46 časova.

Zadatak ovih ljudi – nacionalista koje bih ja angažovao, bio je da dođu na taj skup, i da zajedno sa drugim demonstrantima probiju kordon policije i uđu u Skupštinu Crne Gore, gdje će se proglastiti pobjeda na izborima, formirati Vlada, i pohapsiti kriminalci oko Đukanovića i on sam. Naime, u jednom trenutku razgovora, Edi je izvadio jedan papir na kome je bilo 10 ili 15 imena, i rekao mi da li poznajem nekog od tih lica. Ja zaista nikog nisam poznavao od njih, osim jedno ime i prezime a to je Brano Mićunović, ali sam ja za njega mislio da je političar, ali mi je Edi tada rekao da se radi o kriminalcu koji je uz Đukanovića, i da će upravo ovi ljudi koji su bili na tom spisku stvarati probleme na tim protestima i napasti narod. U daljoj razradi plana rekao mi je da će se sve dešavati 16.10.2016. godine, i da će biti postavljena neka bina na Trgu kod Skupštine, gdje će biti ti protesti.

Što se tiče toga ko će organizovati te proteste, Edi mi je rekao da ih organizuje Demokratski front, ali nije pominjao imena već je samo rekao da Demokratski front rukovodi cjelokupnom opozicijom. Da li je to istina ili nije ja u to ne mogu da zalazim.

Poimenice nije pominjao nikoga.

Rekao mi je da ovi ljudi nacionalisti trebaju da budu u jednom momentu okupljeni oko jedne zastave sa glavom vuka, te da na sebi imaju lente plave boje, što je bio i znak raspoznavanja, i tada mi je rekao da će jedan čovjek koji priča ruski u momentu kada se krene prema Skupštini da se uđe, preuzeti telefon. Što se tiče samog plana, trebalo je negdje nakon govora oko 23:00 časova, da se krene prema Skupštini, i

Carina Conteruel

čovjek iz Demokratskog fronta je trebao da dođe i da kaže šifru i da preuzme telefon, i da dalje rukovodi.

Na posebno pitanje radi razjašnjenja okolnosti o osobi koja treba da preuzme telefon, svjedok saradnik odgovora:

Telefon je trebala da preuzme osoba koja govori ruski jezik nakon završenih govora kako bi se ostvarila komunikacija između te osobe i Edija. Kao objašnjenje zašto se to tako radilo Edi mi je rekao da iz razloga zaštite i u slučaju da se oružje pronađe ili neko bude uhapšen da se taj poseban telefon ne pronađe kod te osobe. Osoba koja govori ruski jezik i koja je trebala da preuzme telefon je prema Edijevim riječima iz Demokratskog fronta.

Edi mi je rekao da će oko Skupštine biti stotinak policajaca, i da grupa od 5.000 ljudi može veoma lako da se probije u Skupštini, i da tu trebaju iz Skupštine da izbace obezbjeđenje i policiju, ako je potrebno i silom, a nakon toga da se zadrže 48 sati u Skupštini, dokle policije ne pređe na stranu naroda.

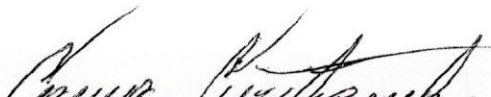
Na posebno pitanje advokata Dražena Medojevića, svjedok saradnik izjavi:

Ja sam rekao, i to ponavljam, da je Edi trebao da komunicara sa mnom, i trebao je da komunicira sa čovjekom koji dobije telefon i koji govori ruski poslije 23:00 sata. Čovjeku kod koga je do tada bio mobilni telefon bilo je zabranjeno da komunicira sa Edijem.

Što se tiče daljeg plana, Edi je meni rekao da pored ljudi koji će doći iz Srbije postoji još jedna grupa njegovi ljudi za koje je namijenjeno ovo oružje, a njihov zadatak je da u određenom momentu dođu kod Skupštine, i da se sukobe sa policajcima Crne Gore, jer bi se na taj način stvorio privid da je dio policije prešao na stranu naroda, a što bi u stvari bila i ponovljena situacija iz Beograda kada je Milošević pao, jer je dio policije prikazao da je navodno na strani naroda, a ostali su se priključili.

U toku 48 sati, bilo je predviđeno i da se održi sjednica Skupštine, da se formira vlast, i odmah da se vrše hapšenja, a ako se Đukanović ne može uhapsiti da se sa njim završi na drugačiji način, odnosno da se ubije. Ovdje bih htio da napomenem da mi je Edi rekao da ta druga grupa je direktno bila pod Edijevim rukoviđenjem, i ja ne znam, niti sam imao kontakta sa tom grupom.

Nakon obavljenog tog razgovora, a pogotovo jer je Edi rekao da će se na taj način spriječiti ulazak Crne Gore u NATO, ja sam prihvatio sve ovo što je on meni rekao, i tada mi je Edi dao 10.000US dolara, u

gotovom novcu, a za šta sam ja potpisao potvrdu na običnom parčetu papira, gdje sam svojom rukom ispisao da sam preuzeo 10.000US dolara, i to na srpskom jeziku. Ovaj novac, ja sam kasnije potrošio, ali moram da kažem da sam sačuvao tri novčanice od po 100US dolara, koje sam kasnije predao policiji u Crnoj Gori.

Nakon ovoga Edi me je vratio na aerodrom, i na isti način sam ponovo ušao u avion za Beograd, odnosno nijesam prolazio pasošku kontrolu, a Edi mi je rekao da ukoliko mi budu pravili probleme u Beogradu da kažem da me nijesu pustili u Moskvu da uđem iz razloga jer nijesam posjedovao „priglašenije“, odnosno da nijesam posjedovao odgovarajuću dokumentaciju.

Prije mog povratka za Beograd, Edi je rekao da će i on doći u Srbiju.

Opominje se advokat Bojanić Miodrag da radi procesne discipline od sada pa na dalje u skladu sa ZKP-om, se ne obraća direktno svjedoku saradniku nego tužiocu.

Konstatuje se da saslušanje napušta advokat Tomović Dalibor, u 12:26 časova.

Nakon što sam se vratio iz Moskve, ja sam krenuo sa realizacijom ovog plana koji mi je iznio Edi. Odmah sam počeo da razmišljam i počeo da se prisjećam osoba sa kojima sam ranije bio u kontaktu, a koje su imale veze sa nacionalističkim udruženjima u Srbiji. Prvo koga sam se sjetio to je bio vojvoda Paja ili Velimirović. Tu osobu ja sam upoznao nekoliko godina ranije, i to po skupovima Ravnogorskog pokreta, a i ljudi su mi za njega govorili da je veliki nacionalista, i da živi u Srbiji, odnosno živi sa kosovske strane administrativne granice između Srbije i Kosova. Saznao sam da je otvarao i podizao neke spomenike, i da je odbio da radi u kosovskoj policiji jer je srbin. Znao sam ga i sa skupova Ravnogorskog pokreta, i imao sam njegov broj telefona. Pozvao sam ga, i dogovorili smo se da se nađemo odnosno da se vidimo. Sa Velimirovićem sam u narednom periodu imao nekoliko sastanaka, a prvi koji smo ja i Velimirović imali bio je u Brnjaku. Brnjak je inače mjesto koje se nalazi sa sprske strane u odnosu na mjesto gdje se nalazi Velimirovićeva kuća na Kosovu. Na tom prvom sastanku koji sam ja imao sa Velimirovićem pored uobičajne priče, ja i on smo razgovarali i o ovome što je Edi meni iznio, odnosno ja sam mu govorio sve ono što je i Edi meni rekao, a vezano za organizovanje protesta u Crnoj Gori, i za ulazak u Skupštinu. Ja sam Velimiroviću rekao da je potrebno da se organizuju ljudi iz Srbije koji će otići na taj protestni skup, te da ću ja snositi troškove puta. Objasnio sam mu da je u interesu srba da se

promijeni vlast u Crnoj Gori zbog NATO-a, drugim riječima ponovio sam mu čitavu priču koju mi je Edi rekao. Posle razgovora Velimirović je prihvatio da dođe u Crnu Goru sa svojim ljudima, i ja sam mu tada na tom prvom sastanku dao 15.000€. Ovdje bih htio da kažem da sam na tom prvom sastanku Velimiroviću i govorio vezano za oružje da je potrebno da se nabavi oružje, i to u količinama kako je Edi tražio, znači 50 kalašnjikova, 50 pištolja, i što više municije. I dio novca koji sam mu ja dao bio je upravo za nabavku tog oružja. Velimirović je sve ovo prihvatio, i istovremeno u razgovoru sa njim, ja sam se interesovao i za druge ljude sa kojima bi mogao da razgovaram vezano za odlaske u Crnu Goru, i Velimirović je tada pomenuo da on ima iznad sebe Bogičevića, i da bih možda ja trebao sa njim da razgovaram, pa smo se dogovorili da se nađemo sa tim Bogičevićem.

Pored Velimirovića ja sam u vezi svih ovih dešavanja kontaktirao još sa Bogičević Predragom, Ristić Nemanjom i Dikić Bratislavom.

Odmah nakon što sam se sreo sa Velimirovićem, ja sam kontaktirao i sa Dikićem. Naime, ja i Dikić smo „prijatelji“ na „Facebooku“, ali moja i njegova komunikacija se uglavnom svodila na komunikaciju preko „Facebooka“ gdje sam ja njemu davao podršku za određene stvari. U svakom slučaju ja sam ugovorio sastanak sa Dikićem i to u centru grada. Na tom sastanku, osim uobičajne priče a vezano za zdravlje, porodicu i drugo, ja sam Dikića pitao i vezano za pojavljivanje na ovom protestu u Crnoj Gori 16.10.2016. godine. Ja sam u toku razgovora iskoristio to što je Dikić rekao da inače sa svojim prijateljima planira da dođe u Crnu Goru, a vezano za kupovinu nekih alternativnih medikamenata, pa sam u tom trenutku i nabacio priču oko protesta. Dikić je prihvatio da dođe u Crnu Goru, da bude na tim protestima, s tim što moram da kažem da je kao drugi razlog njegovog dolaska u Crnu Goru naveo posjetu manastira Ostrog. Kao što sam i rekao Bratislav Dikić je prihvatio da dođe u Crnu Goru da se pojavi na ovim protestima, a od čitavog plana koji je Edi meni iznio, ja sam Dikiću rekao za dio koji se odnosi na ulazak ljudi u Skupštinu, za okupljanje ljudi ispred Skupštine, te kasnije na drugim sastancima koje sam imao sa njim iznio sam mu, što je on i prihvatio, da praktično upravlja ljudima koji će doći iz Srbije na taj protest, do određenog momenta. Ono što je Dikić prihvatio to je da dođe na taj protestni skup, da praktično objedini sve grupe koje će doći, odnosno da bude u komunikaciji sa njima, i to sve od 8:00 sati do 23:00 sata, kada će te ljude zajedno sa specijalnim mobilnim telefonom predati čovjeku kojeg sam ranije opisao, i koji će preuzeti dalje komandovanje.

Što se tiče samog Dikića, ja sam se sa njim vidio još dva puta, ali bih htio da kažem da sam u ta tri sastanka sa Dikićem ja njemu dao novac. Prvi put, 500US dolara, i to u trenutku kada smo se razdvajali ja

sam iz svog džepa zgužvao dolarske novčanice, i kada smo se pozdravljali stavio sam mu ih u ruke. Drugi put sam mu dao 5.000€, a treći put 10.000€.

Što se tiče samog Dikića, ja mu ni u jednom trenutku nijesam pominjao bilo kakvo oružje, niti je on od mene saznao za postojanje bilo kakvog oružja.

Vezano za Dikić Bratislava, ja bih htio još i da kažem da sam, kako za njega tako i za sve druge ljude koje sam pomenuo, o svemu redovno izvještavao Edija koji je bio u Srbiju. Naime, ja sam se sa Edijem prema njegovim zahtjevima nakon mog povratka iz Moskve, pa u narednih petnaestak dana srijetao svakih 2 ili 3 dana, i to u vrijeme koje bi on odredio, i na mjestima koje bi on odredio. Radi jasnoće ja sam se iz Moskve vratio u Beograd, a nakon toga je kao je i sam kazao i Edi došao u Srbiju.

Na jednom od ovih sastanka između mene i Edija, ja sam od Edija dobio jedan mali crni telefon, i ja sa toga telefona nikoga nijesam zvao, niti je mene ko zvao, zbog čega ja zaključujem da je to bilo neko sredstvo praćenja jer mi je Edi rekao da se ne odvajam od toga telefona. Sa druge strane, u samoj Srbiji na sastancima koje smo imali ja i Edi, on je meni dao četiri puta po 25.000€, i dva puta po 50.000€. Takođe na ovim sastancima ja sam Edija upoznao sa svim kontaktima koje sam imao i sa namjerom da kontaktira sa nekim ljudima. Uvijek sam postupao po onome što mi je on rekao. Vezano za Dikića, kada sam mu rekao da ću kontaktirati sa nji, Edi nije imao bilo kakvu reakciju koja bi bila drugačija od reakcije za druge osobe koje sam mu govorio, ali se dobro sjećam da se na narednom sastanku Edi interesovao ko je Dikić, odnosno pitao me je da li je Dikić ona osoba koja je komandovala u srpskoj policiji, ja sam mu rekao da jeste i da je on bio komadant žandarmerije. Edije je, prihvatio, i ja sam nastavio dalje sa Dikićem da kontaktiram. Želim da kažem da sam ja uvijek i strogo postupao po onome što mi je Edi govorio. Vezano za Dikića, mogu još da kažem da je rekao da će on u Crnu Goru ići sa svojim ljudima, te da u Podgorici ima i neke svoje prijatelje, a vezano za ovaj specijalni mobilni telefon, rekao mi je da će ga preuzeti ili on ili ukoliko on ne bude mogao da će ga preuzeti Nikola. Ja ne znam ko je Nikola.

Takođe, vezano za Dikića mogu da kažem da je Edi rekao da se Dikiću preda ovaj specijalni telefon kao što je i urađeno, i ključevi od oružja. Naime, ja nijesam imao previše veliko povjerenje u Dikića s obzirom da je bio policajac, ali mi je Edi rekao da kada me nije prijavio nakon prvog sastanka, da će on odraditi svoj zadatak. Zbog toga Edi je rekao da ja Dikiću ne govorim ništa vezano za oružje, već samo za mobilni telefon, te da za telefon neće praviti problem, a on će taj telefon i

Tomislav Kostelac

te ključeve, kao što sam ranije objasnio, zajedno sa ljudima koji će biti na skupu predati toj nekoj osobi koja će mu kazati šifru.

Što se tiče Bogićević Predraga, ja sam sa Bogićević Predragom imao sastanak kome je prisustvovao i Velimirović Mirko i na tom sastanku ja sam Bogićević Predragu iznio cjelokupni plan koji je meni Edi rekao osim onoga dijela koji se tiče oružja i ljudi koji će upotrebljavati to oružje. Bogićević je u najkraćem pristao da angažuje ljude, a na ime troškova za dolazak ljudi i za njihov smještaj ja sam tu pred Velimiroviće Bogićeviću dao 2.500€. Kasnije, ja sam se vidio sa Bogićevićem još jedan put vezano za odlaske ljudi iz Srbije za Crnu Goru, i tada sam mu na ime troškova dao iznos od 15.000€, a nakon toga mene je telefonom pozvao Bogićevićev čovjek iz glavnog odbora koji je očigledno bio upućen u priču oko protesta, i koji mi je tražio još novca, a kako sam ja zaključio da je taj čovjek zaista poslat od Bogićević Predraga ja sam to osobi dao još 12.000€. Bogićević i njegovi ljudi su kao što je bilo i planirano trebali da dođu u Crnu Goru i da učestvuju u protestima, da probiju kordon i da uđu u Skupštinu.

Što se tiče Ristić Nemanje, to je osoba koja ima nevladinu organizaciju Zavjetnici, i ja sam ga kontaktirao vezano za učešće članova te organizacije na ovim protestima u Crnu Goru. Sa Ristić Nemanjom sam se sreo više puta. Prva dva put na Adi Ciganliji, a treći put kod JU Biznis centra u Beogradu. Kada sam razgovarao sa Ristićem, na moje veliko čuđenje on je uporno govorio da je u Crnoj Gori stvar već završena i da se u Crnoj Gori nalazi veliki broj ruskih agenata i da će oni završiti sve i da praktično nema potrebe da radim to što radim. Ja Ristiću nisam govorio za oružje ali je on u svakom slučaju meni rekao da će zavjetnici učestvovati u tome, odnosno otići u Crnu Goru, te mi je nakon toga i tražio novac na ime putnih troškova. Ja sam Ristiću u više navrata davao novac a vezano za dolazak u Crnu Goru. Prvi put sam mu dao 2.000€, i 500US dolara, a možda je bilo i više dolara, drugi put sam mu dao 2.500€, a poslednji put sam mu dao 4.500€. Kao i Bogićeviću ja sam Ristiću prenio dio plana koji mi je Edi rekao.

Na posebno pitanje Specijalnog tužioca, svjedok saradnik odgovara:

Ristić Nemanja je meni na drugom sastanku, rekao da je dio njegovih ljudi otišao već u Crnu Goru, a vezano za ove proteste, a da se drugi dio sprema da ode. Da li su oni zaista otišli ili ne ja to ne mogu znati jer sam upravo iz tog razloga i razgovarao sa Bogićevićem, Ristićem i Velimirovićem da oni završavaju taj dio posla.

Što se tiče Velimirovića, on je prihvatio kao što sam i rekao da angažuje ljude koji će ići u Crnu Goru na proteste, i on je osoba koji je

od ovog plana najviše i znao. Ja sam njemu rekao i za ulazak u Skupštinu, a terebao je i da nabavio oružje. Na našem drugom sastanku, Velimirović je meni rekao da je nabavio nešto od oružja, i tražio mi još novca, i nakon toga ja sam o svemu obavijestio Edija koji je bio zadovoljan. Prema prvobitnom planu Velimirović je trebao da bude osoba koja će jedina znati gdje se nalazi oružje u Crnoj Gori, i trebao je da ga prebaci u Crnu Goru i smjesti negdje na periferiji i tamo ga čuva dok se ne bi pojavile osobe sa lozinkom. Prema Edijevim riječima lozinka za oružje je bila rakija.

Takođe, kod Velimirovića je trebao da bude i specijalni telefon, te je u prvom navratu on trebao da rukovodi ljudima na protestu, ali kasnije kada se pojavio Dikić to je izmijenjeno pa su specijalni telefon i ključevi kao i vođenje ljudi na protestu dopalo u zadatak Dikiću, a on bi te stvari trebao da preda kasnije drugoj osobi kao što sam već objasnio nekoliko puta.

Što se tiče samog oružja, kada sam o tome razgovarao sa Velimirovićem, ja sam mu stalno govorio da mora da vodi računa da oružje ne bude pronađeno, da bude dobro skriveno u nekoj kući, što je Velimirović meni i potvrdio, i rekao mi je da je njegova briga kako će prebaciti oružje u Podgoricu. Radi kupovine oružja ja sam Velimiroviću na drugom sastanku dao još 15.000€, taj sastanak na kome sam Velimiroviću dao još 15.000€ bio je u Raškoj, i to za vrijeme neke proslave, jer je bila velika gužva.

Što se tiče Edija i sastanaka sa njim, ja sam rekao koliko je on meni ukupno dao novca, i svaki put ja sam Ediju potpisivao praktično priznanice da sam preuzeo novac. Kada sam ja drugim licima predavao novac nije bilo nikakvih priznanica o primopredaji jer mi je Edi rekao da ne vodim nikakve belješke, jer to eventualno može poslužiti kao dokaz kasnije. Takođe mi je rekao da ne ostavljam ni druge tragove.

Što se tiče same opreme, ja sam kupio sve ono što mi je Edi rekao, osim što nijesam mogao da pronađem traženu količinu bodljikave žice, već sam kupio svega tri bunta. Ta bodljikava žica prema onome što mi je Edi rekao bila je namijenjena da se zapriječe vrata na institucijama, kao i neke ulice, a između ostaloga i Skupština.

Što se tiče Edija, on je konstantno mene provjeravao kako plan ide, jer mi je postavljao puno pitanja, a jedino je za opremu za oružje tražio dokaze da i taj dio plana se realizuje. Ja sam tako prema njegovim upustvima slikao opremu i donosio mu fotografije te opreme, koje su bile na mom telefonu, nakon čega bi ih on pogledao, naredio bi mi da obrišem te fotografije što sam ja i činio. Vezano za oružje, Edi je od mene tražio kada je već realizacija plana bila u toku da fotografijem to oružje, zbog čega sam ja Velimiroviću rekao da telefonom slika oružje što je on i učinio. Te fotografije on mi je pokazao na sastanku kada sam

Čedo Čučević

mu ja dao ovaj poseban spcijalni mobilni telefon koji je on trebalo da preda Dikiću, a to je bilo koliko se sada mogu sjetiti srijeda ili četvrtak prije izbora, ali u to nisam siguran. Ovdje bih želio da kažem da je Velimirović trebao da se vrati za opremu koja je bila u Srbiju, ali upravo zbog predaje mobilnog telefona koja nije prošla prema dogovoru, jer Velimirović nije mogao dobiti Dikića, Velimirović nije ni došao po opremu u Srbiju.

Jasnoće radi, prema Edijevim upustvima internetom nije moglo ništa da se šalje pa ni fotografije. Ja sam slike oružja vidio na Velimirovićem telefonu i on mi ih je pokazao na sastanku koji se desio kod Požarevca.

Konstatuje se da se u 14:13 časova daje pauza u trajanju od 10 minuta, nakon čega će se saslušanje svjedoka saradnika nastaviti.

Prekinuto u 14:13 časova.

Nastavljeno u 14:26 časova.

Edi je takođe meni naredio da se i fotografije iz Velimirovićevog telefona brišu.

Na posebno pitanje branioca, advokata Smolović Slobodana, svjedok saradnik odgovara:

Edi nikada nije vidio fotografije oružja, jer on nije nikada lično upoznao Velimirovića.

Što se tiče mobilnih telefona, odnosno specijalnih mobilnih telefona koje sam ja više puta pomenuo do sada, želim da objasnim da je meni Edi rekao još ranije da će postojati sigurna veza preko koje ćemo moći da komuniciramo slobodno, i to u vidu mobilnih telefona. I zaista u jednom momentu Edi je donio i predao mi dva mobilna telefona marke „Lenovo“. Za te mobilne telefone mi je objasnio da se ne mogu prislušivati i da imaju neke programe odnosno aplikacije koje miješaju brojeve telefona i slično. Na jednom telefonu bila je oznaka 10 i to na poleđini, a pored toga broja je bio neki dugi broj koji je počinjao sa četvorkama, s tim što ja mislim da je to neki kod. Na drugom telefonu bila je na poleđini oznaka 9 i isto tako broj koji je počinjao sa četvorkama. Za te telefone Edi je meni objasnio da se radi o telefonima koji se ne mogu prislušivati, i da se u samim telefonima već nalaze unijeti brojevi. Naime, objasnio mi je da ovaj telefon sa brojem 10 treba da preдам Velimiroviću, a on da ga preda Dikiću, a Dikić taj isti telefon treba da preda čovjeku koji će na proteste doći i reći mu šifru u 23:00

sata. To je osoba koju sam ja na samom početku svog iskaza pominjao. Drugi telefon, sa oznakom 9 je ostao kod mene, a Edi mi je objasnio da i on posjeduje jedan isti takav telefon sa oznakom 6 i objasnio mi je kako se koriste ti telefoni. Naime, u memoriji telefona broj 9 bili su upisana dva broja, i to broj 10 i broj 6, i bilo je dovoljno da unutar te aplikacije ja samo pozovem broj 10 i u tom slučaju bih mogao da razgovaram sa Velimirovićem odnosno Dikićem, a ukoliko bih pozvao broj 6 onda bih razgovarao sa Edijem. Na isti način su bili memorisani i brojevi u telefonu broj 10, koji sam ja predao Velimiroviću.

Ja sam Velimiroviću predao ovaj mobilni telefon onda kada mi je pokazao fotografije oružja i objasnio sam mu da taj mobilni telefon zajedno sa ključevima od kuće gdje se nalazi oružje treba da preda Dikiću, odnosno osobi koja će ga kontaktirati u Crnoj Gori, a odmah nakon što to uradi Velimirović je trebao da se vrati u Srbiju da bi preuzeo opremu za transport u Crnu Goru, odnosno one uniforme i štitnike za Crnu Goru.

Ja sam Velimiroviću dao telefon, i on je otišao u Crnu Goru, međutim došlo je do problema jer me je toga dana Velimirović puno puta pozvao telefonom i rekao mi da se njemu niko ne javlja i da ne zna šta da radi sa telefonom. Velimirović nije znao da je osoba kojoj treba da preda telefon i ključeve Dikić, a što se tiče samog Dikića, Dikić je bio upoznat i znao je da treba da preuzme mobilni telefon. Dikić je bio upoznat za preuzimanje mobilnog telefona, i šifra „rakija“, koju sam ja koristio u komunikaciji i sa Dikićem i sa Velimirovićem odnosila se na ključeve od prostorija gdje se nalazi oružje, ali ja tvrdim da Dikić nije znao za postojanje oružja. Dikić je trebalo da po preuzimanju telefona i ključeva, i telefon i ključeve preda čovjeku koji bi mu rekao šifru u 23:00 časa. Plan je bio da ja nakon što Dikić dobije telefon od Velimirovića se čujem sa njim i kažem mu za šifru koju bi meni rekao Edi, a vezano za dalju predaju i preuzimanje telefona i ključeva.

Toga dana, kao što sam i rekao Velimirović nije uspio da se čuje sa Dikićem na broj telefona koji sam mu ja dao, i zbog toga sam se sa Dikićem ja čuo preko „Facebooka“, i on mi je upravo preko „Facebooka“ poslao drugi broj telefona, ali ni od toga nije bilo koristi, jer se njih dvojica nijesu mogli čuti. Tek kasnije toga dana Velimirović je mene zvao i bio je nervozan u vezi sa oružjem i sa predajom telefona, zbog čega sam ja kontaktirao Dikića, i u tom razgovoru Dikić je meni rekao da je veliko nevrijeme u Crnoj Gori i da se telefon može preuzeti i narednog dana. Ja sam ipak uspio sa njim da se dogovorim da se to isto veče dođe do preuzimanja telefona. Naime, ja sam ga zvao telefonom, i rekao mu vezano za preuzimanje telefona, a on mi je odgovorio da je nevrijeme, te da ta njegova djevojka ne može da pođe, a nakon toga mi je rekao da će on otići jer je kasno.

Na posebno pitanje Specijalnog tužioca, svjedok saradnik odgovara:

Ja sam Dikiću i na „Facebooku“ i tokom razgovora pominjao izraz „rakija“.

Branilac advokat Milan Petrović ističe da svjedok saradnik u poslednjem odgovoru nije rekao da je Dikiću i na „Facebooku“ i tokom razgovora pominjao izraz „rakija“.

Za ovim svjedok saradnik nastavlja:

Dikić nije znao za postojanje oružja. Do predaje telefona je došlo, jer je mene u jednom trenutku Velimirović pozvao i rekao da se nalazi ispred nekog poslovnog centra ali da ne vidi Dikića, na šta sam mu ja odgovorio da sačeka i pozvao sam Dikića koji mi je objasnio gdje se nalazi i njih dvojica su se tu i sreli. Ja sam čak i preko telefona čuo kada su se Dikić i Velimirović sreli.

Posle ove komunikacije sa Velimirovićem ja ne znam šta se dešavalo jer se sa Velimirovićem i Dikićem ja više nijesam čuo, jer kada sam ih pozivao njihovi telefoni su bili ugašeni.

Nakon predaje ovih telefona, kao što sam rekao, ja se više nisam čuo ni sa Dikićem ni sa Velimirovićem. Nakon toga mediji su objavili da je 20 građana Srbije lišeni slobode, i da su u pitanju teroristi.

Nakon ovoga ja sam se više puta čuo sa Edijem, a takođe smo se i srijetali. U razgovorima Edi je od mene tražio da saznam šta se događa, a posebno ga je interesovalo gdje je oružje i da se to oružje dostavi ovoj borbenoj grupi. Ja sam uporno govorio da ja ne znam gdje se nalazi oružje već da to zna samo Velimirović, a on je bio uporan u tome da ja pronađem ili oružje ili Velimirovića. Vezano za oružje ja sam mu rekao da ga ne mogu pronaći iz razloga jer prema samom planu ja nijesam mogao da znam gdje se oružje nalazi već je to bio zadatak Velimirovića da ga smjesti u tu neku kuću i da ga čuva.

Posle ovoga, Edi je kada je potvrdio da su svi uhapšeni govorio da je Velimirović kriv za sve i da je on izdao, i da ga treba ubiti. A nakon toga je od mene tražio da se organizuje da se konačno riješi ova stvar u Crnoj Gori, odnosno da ja odem u Crnu Goru i da ubijem Đukanovića. Ja sam rekao da ja ne mogu da idem u Crnu Goru, a nakon toga on je od mene tražio da pronađem nekoga ko je vješt sa snajperom ili sa eksplozivom ko će to da uradi, i da novac nije problem, a što se tiče Đukanovića da oni znaju da se on kreće po Podgorici jer ga prate.

Ovdje bih želio da kažem i da prema samom planu meni je Edi rekao da što manje kontaktiram sa ljudima, pa sam upravo iz tog razloga ja komunicirao samo sa nekolicinom od njih, a zaboravio sam da

pomenem i dvije osobe iz Šapca, koji su u mom telefonu bili upisani kao „Četnici Šabac“ i sa njima sam se sreo, ali nijesmo razgovarali oko ovih planova.

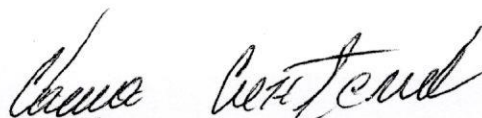
Ja sam se sa Edijem poslednji put vidio, koliko se sada mogu sjetiti, u petak nakon izbora.

U ovim sastancima sa Edijem, on je insistirao da ja pronađem oružje, kako bi se predalo toj specijalnoj grupi, i istovremeno je tražio od mene da stupim u kontakt sa ljudima u Crnoj Gori, kako bi izašli na ulicu, i da je oružje dio čitavog toga plana. Ljudi koji su došli iz Srbije nijesu nikakvi teroristi, tačno je da su oni trebali da učestvuju na protestima i da uđu u Skupštinu i tamo ostanu, ali oni nijesu trebali da upotrebjavaju oružje, niti je oružje bilo namijenjeno za njih. Oružje je bilo namijenjeno samo za ljude koje je angažovao Edi, odnosno za Edijevu grupu, koja je opet bila povezana sa ovim čovjekom koji je trebao da preuzme telefone, i sa tom grupom ni jedna osoba iz Srbije koja je uhapšena nije povezana.

Ono što ja znam to je da je te večeri trebalo da dođe do sukoba između protestanata i policije, gdje će protestanti razbiti kordon policije ispred Skupštine i ući u Skupštinu i odatle izbaciti obezbjeđenje ukoliko ga ima, a u tu svrhu bi im poslužila i oprema koju sam ja kupio, odnosno dio opreme. Naime, uniforma i oprema za specijalce su bili određeni za Edijevu grupu, a drugi dio opreme – metalne palice, boksevi i drugo bilo je namijenjen za protestante, u kom trenutku tih sukoba će se reagovati, ja o tome nijesam donosio odluku. Neko je trebao da ovu opremu – bokseve, palice, suzavac i td, donese ispred Skupštine i podijeli narodu, a ta odluka bila je na Ediju i na ovom čovjeku koji bi preuzeo telefon.

Pored ovoga Edi je od mene tražio da nađem jednu ili dvije osobe koje će doći u Podgorici, i koji će polupati neke izloge na nekim kancelarijama za koje mi je dao adresu. Ja sam ga pitao kakve to adrese i o čemu se tu radi, a on mi je tada rekao da su tu kancelarije Demokratskog fronta, i da ljudi koji odu da polupaju te prozore neće imati problema, i istovremeno mi je rekao da bi trebalo da nabave neka pirotehnička sredstva koja će baciti unutra, a sve kako bi ispalo da je neko napao Demokratski front. Posle toga razgovora, ja sam pozvao Jovanović Miloša, i dao sam mu 500€ za put da dođe u Crnu Goru i to i uradi, a inače taj Jovanović Miloš je i prisustvovao poslednjem sastanku između mene i Ristića kada sam ja Ristiću dao 4.000€. Jovanović je došao u Crnu Goru, ali ja ne znam da li je on polupao prozore.

Konstatuje se da je u prostoriju za saslušanje ušao advokat Anđelić Branko u 15:53 časova.

Na poslednjem sastanku koji se dogodio na Kalemegdanu u Beogradu, Edi je meni tražio još jednu stvar, a to je da nađem 5 ili 6 osoba koje će otići u Crnu Goru. Kada sam ga pitao da mi objasni zbog čega, on mi je objasnio da će tih dana biti protesti u Crnoj Gori, i da ovi ljudi koje ja pronađem trebaju na tim protestima da gađaju demonstrante iz Demokratskog fronta, a sve to kako bi se stvorio privid da ih neko napada. Takođe, bih želio da kažem da sam ja imao osjećaj da sam sve vrijeme bio praćen, i to kako od strane Edijevih ljudi, tako i od strane drugih osoba, a to je čak i na poslednjem sastanku na Kalemegdanu primijetio i Edi. Na tom poslednjem sastanku Edi je čak rekao da je u Crnoj Gori sve završeno, i da su preko Kadirova date pare nekom muftiji iz Crne Gore, a sve kako bi bošnjačka stranka formirala koaliciju sa opozicijom, to formiranje koalicije trebalo je da se dogodi 9 novembra. Vezano za ovaj specijalni telefon, Edi mi je rekao da ga slobodno mogu zadržati, i da nema nikakve opasnosti da se preko njega bilo šta otkrije, ali mi je tražio da mu vratim mali crni mobilni telefon koji mi je dao kada je došao u Srbiju, i ja sam mu taj telefon i vratio.

Opominje se advokat Bojanić Miodrag po drugi put da ne remeti procesnu disciplinu, te da će narednog puta biti udaljen sa saslušanja.

Nakon sastanka sa Edijem, ja sam krenuo prema mojoj kući, ali sam primijetio da me neko prati, i u jednom momentu me je to vozilo preteklo i počelo da usporava, da bi čak ja u jednom trenutku da bih izbjegao te ljude koji su me pratili naglo i skrenuo, te su se oni udaljili. Ja sam ovo shvatio i razumio kao napad na moj život, jer je neko očigledno htio da me likvidira kako bi se prekinula svaka veza između ovih događaja i Edija. Upravo iz toga razloga, ja sam po dolasku kući pokupio sve stvari koje su ostale kod mene i novac, i otišao u policiju gdje sam ispričao sve što znam i gdje sam predao stvari.

Na posebno pitanje specijalnog tužioca, svjedok saradnik odgovara:

Za sve ovo vrijeme, ja sam razgovarao i pričao sa Edijem, ali dok je bio u Srbiji pored njega bila je još jedna osoba, koja je bila stalno tu u blizini, i koja nam se čak jedne prilike javila, ta osoba je stalno sa sobom nosila fotografski aparat.

Što se tiče „Motorolica“, prema planu one su trebale da budu i kupljene su kako bi se održala komunikacija između grupa protestanata na Trgu, s obzirom da je sve to u krugu od 500m. Ove „Motorolice“ nijesu namijenjene za komunikaciju između Edijeve posebne grupe i ovih iz Demokratskog fronta. Koliko je meni poznato oni su imali

poseban sistem komunikacije. Ove „Motorolice“ nijesu bezbjedne za komunikaciju na takve stvari s obzirom da ih svako može prislušivati.

Što se tiče protesta i njihove organizacije, ono što ja znam to je da je te proteste trebao da organizuje Demokratski front i opozicija, a to mi je rekao Edi, koji mi je doslovice kazao da su ovi iz Demokratskog fronta dolazili u Rusiju više puta i tražili da se tako nešto izvede.

Ponavljam da je to sve iz Edijeve priče jer ja nikad ljude iz Demokratskog fronta nijesam vidio sa Edijem.

Kao što sam i rekao u mom iskazu, Edi mi je dao više od 200.000€ novca za ovu stvar, i to su bile nove novčanice, a odakle taj novac potiče ja to ne znam.

Ja sam novac koji mi je Edi davao trošio za potrebe realizacije plana, ali moram da kažem da sam ja u ovom vremenu potrošio i nešto mog novca, i taj iznos mogu da opredijelim na oko 35.000€.

Konstatuje se da se svjedoku saradniku iz spisa predmeta stavlja na uvid fotokopija.

Fotokopija putne isprave na ime Shirokov Eduard, za koju svjedok saradnik navodi:

Lice na fotografiji koju ste mi pokazali je Edi.

Za ovim advokat Medojević Dražen prigovara da prepoznavanje nije u skladu sa ZKP-om iz razloga što kvalitet fotografije nije takav da se može vršiti prepoznavanje.

Advokat Smolović Slobodan, Petrović Milan, Bojanić Miodrag, Bečanović Vaso, takođe sa istim primjedbama kao advokat Medojević Dražen.

71819202122232425262728293031325333433343334333433343
repoznavanje nije u skladu sa ZKP-om.

Konstatuje se da se svjedoku saradniku iz spisa predmeta prikazuje dokumentacija dostavljena zamolbenim putem od strane nadležnih državnih organa Republike Poljske.

Svjedok saradnik nakon što je izvršio uvid u dokumentaciju izjavi da je na dokumentu u fotokopiji na desnoj strani prikaznog lica Edi, dok drugu osobu ne prepoznaje.

Advokati sa primjedbama kao i prethodno.

Za ovim se svjedoku saradniku stavlja na uvid fotografije iz javno dostupnih baza podataka, označene rednim brojevima 1,2,3,4,5,6,7,8.

Za ovim svjedok saradnik izjavi:

Na centralnoj fotografiji broj 1, i fotografiji u donjem desnom uglu, kao i na fotografiji u gornjem desnom uglu, ja prepoznajem Edija, u uniformi.

Na fotografiji broj 2, prepoznajem osobu Edi.

Na fotografiji broj 3, prepoznajem Edija u civilnoj odjeći.

Na fotografiji broj 4, ja prepoznajem osobu koja je bila u Edijevoj pratnji, i sa kojom sam se pozdravio.

Na fotografiji broj 5, ja prepoznajem takođe osobu koja je bila u društvu sa Edijem na Kalemegdanu, sa kojom sam se ja pozdravio.

Na fotografiji broj 6, prepoznajem Edija u uniformi.

Na fotografiji broj 7, u sredini prepoznajem Edija u uniformi.

Na fotografiji broj 8, prepoznajem Edija u uniformi.

Na posebno pitanje advokata Medojević Dražena, svjedok saradnik izjavi:

Ja osim osobe koju sam naveo, na ovim fotografijama ne poznajem nikoga.

Za ovim se kao sastavni dio zapisnika o saslušanju uvrstavaju i fotografije i fotokopija dokumenata koje su svjedoku pokazane, te predstavljaju sastavni dio zapisnika.

Za ovim se u spise predmeta izuzima fotokopija putne isprave Sindelić Saše, pasoš broj 011173552 izdata od MUP-a Republike Srbije, te se fotokopija istog prilaže zapisniku o saslušanju, a original se vraća svjedoku saradniku na dalju upotrebu.

Za ovim se svjedoku saradniku reprodukuje audio snimak mjera tajnog nadzora 93614372.

Svjedok saradnik izjavi:

Na snimku koji ste mi pustili razgovaramo ja i Velimirović, i to je u suštini razgovor koji je vođen oko predaje mobilnog telefona Dikiću odnosno Nikoli, i iz samog razgovora se vidi da se dogovaramo oko povratka Velimirovića oko „Motorole“ i druge opreme, kao što sam i rekao.

Za ovim advokat Medojević Dražen prigovara ističući da je po njemu razgovor koji je upravo prezentovan fingiran, i da je razgovor napravljen u službi prisluškivanja.

Advokat Bojanić Miodrag, navodi da nije prirodno da se ovakav razgovor vodi ovoliko otvoreno sa toliko mnogo činjenica.

Za ovim svjedok saradnik izjavi:

Da je razgovor vođen preko zaštićenog telefona i da mu nije jasno kako je snimljen razgovor.

Okrivljena Milić Branka prigovara da u mjerama tajnog nadzora ne postoji ni jedno drugo ime osim Velimirović Mirka i Sindelić Saše.

Advokat Smolović Slobodan izjavi:

Ja zadržavam pravo da naknadno, nakon što budem u posjedu transkripta razgovora, izasnim se na razgovor.

Svjedok saradnik izjavi:

Koliko se sada mogu sjetiti, ovaj razgovor je obavljen istog dana kada je Dikić uhapšen.

Konstatuje se da se svjedoku saradniku prezentuje audio zapis mjera tajnog nadzora LS110442, nakon čega isti izjavi:

Kao što sam rekao ovaj razgovora između Velimirovića i mene, razgovor se obavlja upravo oko Dikića i predaje mobilnog telefona.

Na posebno pitanje advokata Petrović Milana, svjedok saradnik odgovara:

Ja nijesam znao da je Velimirović Mirko uhapšen ili da se nalazio u policiji u vrijeme obavljanja ovog razgovora.

Branioći sa primjedbama kao na prethodnom snimku, a branioći advokat Petrović Milan i Bojanić Miodrag takođe prigovaraju da je snimak sačinjen u trenutku kada je Velimirović bio priveden u policiju, odnosno da je radio po nalogu Specijalnog tužilaštva.

Okrivljena Milić Branka navodi da je predmetni razgovor između Velimirovića i Sindelića fingiran, iz razloga što Velimirović sa njom nije imao nikakav kontakt toga dana, nije je imao ikakav kontakt sa Maksićem, Dušićem i Đorđevićem.

Konstatuje se da se svjedoku saradniku prezentuje audio zapis mjera tajnog nadzora 381612546381-2016-10-16-11-51-46-191, nakon čega isti izjavi:

Razgovor koji ste mi prezentovali, je razgovor između mene i Ristić Nemanje, i taj razgovor je obavljen u periodu između hapšenja državljana Srbije u Crnoj Gori, i samih izbora, i očigledno da je sa ovim razgovorom Ristić mene „namjestio“ jer je sam započeo priču oko svega onoga što je rekao.

Advokat Bojanić Miodrag prigovara, te navodi:

Svi razgovori koji su preslušani ne mogu se dovesti ni u objektivnu, ni u subjektivnu vezu sa okrivljenom Milić Brankom, Dušić Milanom i Maksić Draganom i Đorđević Srboljubom.

Advokat Medojević Dražen iznosi stav da smatra da je i ovaj razgovor kao i svaki drugi koji su preslušani fingirani razgovori, te da okrivljeni je namjerno uvaljivao ljude u probleme.

Okrivljena Milić Branka sa primjedbama i na prethodni prezentovani razgovor.

Advokat Smolović Slobodan, Petrović Milan i Anđelić Branko kao u prethodnom izvođenju dokaza.

Svjedok saradnik na primjedbe branilaca izjavi:

Da su iste neosnovane, te da je on ispričao sve šta je radio, i da je došao u Crnoj Gori upravo da pomogne ljudima koji su uhapšeni.

Na pitanje branioca Smolović Slobodana, svjedok saradnik izjavi:
Što se tiče činjenice koju sam ja pomenuo da je donijeta konačna odluka onako kako mi je Edi rekao, pojašnjavam da mi je Edi doslovice rekao da je u poslednjem trenutku donijeta odluka od strane DF da se izvrši prevrat, i da je DF tražio oružje, a objasnio mi je da je ta odluka donijeta u petak, dakle, to je petak prije mog dolaska u Moskvu, odnosno to je septembar 2016.godine.

Konstatuje se da na traženje avokata Bojanić Miodraga, saslušanje se prekida na 10 minuta, ostali prisutni saglasni.

Prekinuto u 17:25 časova.

Nastavljeno u 17:40 časova.

Na pitanje branioca Smolović Slobodana, svjedok saradnik izjavi:
Ja sam u Moskvi ušao kao što sam i rekao 26 na 27 septembar 2016. godine, i toga istog dana sam se vratio za Beograd na način koji sam ispričao. Ja se ne mogu tačno sjetiti koliko je dana prošlo od mog povratka iz Moskve do dolaska Edija u Beograd, proteklo je nekoliko dana, i za to vrijeme kao što sam i objasnio ja sam već počeo da kupujem opremu.

Ja ne poznajem osobu koja se zove Čađenović Mihailo, niti je Edi meni pominjao osobu sa takvim imenom, jedino što je pominjao to su lideri Demokratskog fronta, ali ih nije pominjao imenom i prezimenom. Jedino što je rekao to je da te osobe imaju kontrolu nad cjelokupnom opozicijom u Crnoj Gori, s tim što ja moram da kažem da ta druga opozicija u sva ova dešavanja nije bila uključena, niti je znala šta se dešava.

Ja takođe tvrdim da u bilo kom razgovoru koji sam ja imao i vodio sa bilo kojom drugom osobom a koji razgovori se vode na ova dešavanja od 16.10, meni niko nije pominjao ime Čađenović Mihaila, s tim da ja ponavljam da sam ja imao striktno instrukcije šta i kako treba da uradim, i ja sam samo po tome i postupao.

Na posebno pitanje advokata Smolović Slobodana, koje glasi: „da li je putem medija, tv ili putem interneta, pratio ili gledao suđenja okrivljenima Velimiroviću i ostalim licima, u postupku priznanja Sporazuma o priznanju krivice“, konstatuje se da se svjedok neće izjašnjavati na navedeno pitanje imajući u vidu da se sudski postupci kao procesne radnje činjenično ne odnose na događaj koji su se desili

16.10.2016. godine, te se istovremeno advokat upućuje da ukoliko smatra da je pitanje od značaja za njegovog klijenta da isto pojasni i navedene razlog takvog pitanja, odnosno činjenicu koja bi mogla uticati na donošenja odluke u pogledu njegovog branjenika.

Advokat Smolović Slobodan izjavi:

Smatram da je od značaja činjenica da li je ovdje prisutni svjedok saradnik prije davanja svog iskaza na naprijed navedeni način već saznao i upoznao se sa sadržinom odbrana okrivljenih u ovom predmetu, te dokaza provedenih u tom postupku, a koja činjenica može da dovede u pitanje vjerodostojnost njegovog današnjeg iskaza.

Za ovim se pitanje advokata od strane Specijalnog tužioca preformuliše, te isto glasi: „da li je svjedok saradnik upoznat sa činjenicama i dokazima koji se nalaze u spisima predmeta, prije davanja svog današnjeg iskaza“.

Nakon ovoga svjedok saradnik odgovara:

Ja sam se dobrovoljno predao u policiji u Srbiji, i dobrovoljno sam došao u Crnu Goru, i meni se danas spočitava i pokušavaju da me diskredituju, što apsolutno nema nikakve veze. Takođe bih želio da kažem da sam se ja izjašnjavao na okolnosti i iznio ono što mi je poznato, a što drugim okrivljenima zbog njihovog položaja u svim ovim događanjima nije ni moglo biti poznato. Prije svega tu mislim na državljane Republike Srbije koji su pritvoreni u Crnoj Gori, a ja govorim onako kako je bilo i moja namjera je da im pomognem.

Advokat Smolović Slobodan bez daljih pitanja.

Na pitanje advokata Petrović Milana, svjedok saradnik izjavi:

Što se tiče mog poznanstva sa Dikić Bratislavom, ja sam ispričao na koji način se znam sa Dikić Bratislavom, i kada smo se susretali vezano za sva ova događanja, ali je tačno da smo se ja i on fizički i prije toga jedan put sreli, a to je u zatvor u Nišu, u toku jedne pobune kada sam se ja nalazio na izdržavanje kazne zatvora. Tada je Dikić bio policajac koji je došao radi rušenja te pobune, i to je jedini put da smo se ja i on sreli uživo, ali tvrdim da kada smo se prvi put sreli vezano za sve ove događaje o kojima razgovaramo, Dikić me nije prepoznao kao osobu koju je sreo u Zatvoru u Nišu.

Taj susret se dogodio koliko se mogu sjetiti 2005. ili 2006. godine kada sam ja služio kaznu zatvora zbog napada na službeno lice i ometanja službenog lica u vršenju službene dužnosti, a koji događaj se desio 2002. godine. Takođe, bih htio da kažem da je taj proces po meni bio montiran, zbog toga što sam ja a vezano za taj postupak za koji sam bio osuđen, iznosio svoj stav vezano za četnike i komuniste, i mogu slobodno da kažem da sam vrijeđao vlast i policiju.

Ja bih takođe želio samo da kažem da upravo zbog različitih komentara, negativnih, u odnosu na mene, kada sam došao u Crnu Goru, moja supruga je imala spontani pobačaj.

Tačno je da je meni Dikić na prvom sastanku rekao da je bolestan od raka i da zbog toga ne zna da li će ići u Crnu Goru ovim povodom kojim sam ga ja pitao, ali već na drugom on je prihvatio da ide onako kao što sam mu ja ispričao.

Što se tiče Dikića ja sam već iznio ono što sam njemu rekao prilikom tih susreta.

Preko mene Dikić nije mogao biti u kontaktu sa Edijem, niti sa bilo kojom drugom osobom sa kojom sam ja kontaktirao od rusa, a to je ustvari bio Edi, jer sam ja radio samo ono što mi je Edi rekao, a jedino što je Dikić znao to je da ja imam dobre veze u Rusiji, i kao što sam i rekao nije znao za oružje.

Ja ne vjerujem da je Dikić imao bilo kakve prijateljske odnose sa ljudima iz vlasti u Crnoj Gori, a što se tiče opozicije, to zaista ne znam i sa Dikićem nijesam razgovarao na temu njegovih kontakata sa opozicijom u Crnoj Gori iz razloga jer sam radio ono što mi je Edi rekao, a Edi je Dikića provjerio i rekao da je uredu.

Ja nisam saradnik ni jedne ruske obavještajne službe. Ja nisam učestvovao na ratištima u Ukraini i u Rusiji, ili bilo koje druge zemlje.

Ja nikada nijesam bio u Donvasu, niti sam bio na Krinu, i kao što sam rekao jedino sam bio u Rostovu na Donu.

Kao što sam i rekao ja sam osuđen u Srbiji, i tu kaznu sam izdržao, i sada potpuno normalno živim i radim u Srbiji.

Ja sam osuđen na kaznu zatvora u trajanju od 7 godina, održao sam 5 i po, i nakon toga sam oslobođen po pribavljanju određenih dokaza.

Na posebno pitanje advokata Petrović Milana koje glasi „i Vi ste osuđeni na kaznu zatvora u trajanju od 7 godina zbog napada...“, konstatuje se da svjedok neće odgovarati na pitanje, a imajući u vidu da svjedok neće odgovarati na pitanje, a imajući u vidu da je svjedok saradnik već tri puta odgovorio na to pitanje.

Na posebno pitanje advokata Petrović Milana koje glasi „da li je tačno da je svjedok saradnik nakon što su u Crnoj Gori lišeni slobode državljani Srbije, izjavio da to nije tačno i da to proizilazi iz javnih medija“, te je nakon toga od strane Specijalnog tužioca isti prekinut, imajući u vidu da se svjedok neće izjašnjavati na navode medija, te nakon toga advokat Petrović Milan je bez odobrenja pročitao čitav citat, konstatuje se da svjedok neće odgovarati, te se istovremeno advokat Petrović Milan upućuje da pitanja postavlja preko Specijalnog tužioca.

Na posebno pitanje advokata Petrović Milana, svjedok saradnik odgovara:

Ja jesam imao kontakt sa službene Bezbjednosno Informativne agencije Republike Srbije, i u trenutku predaje sam tražio zaštitu upravo od službe BIA, a o mojoj predaji postoji u spisima tačni datumi i sve ostalo.

Ja sam zaštitu tražio zbog toga što sam već dva puta napadnut, a od strane Specijalnog tužioca se advokatu ukazuje da je okolnosti napada na svjedoka saradnika isti iznio u slobodnom izlaganju.

Oba napada koja su se dogodila na mene ja sam prijavio policiji kada sam se predao i tada sam i rekao da ja nemam neprijatelja, osim ovih rusa, pri čemu sam mislio na ljude koji su uključeni u ovu operaciju iz Podgorice ili iz Rusije.

Na posebno pitanje advokata Petrović Milana koje glasi „da li je svjedok saradnik saslušavan pred nadležnim državnim organima Republike Srbije, i ako jeste pred kojima i kada“. Konstatuje se da svjedok neće odgovarati na posebno pitanje a imajući u vidu da mu je rješenjem Višeg suda u Podgorici Kvs.br.146/16 od 22.11.2016. godine određen status svjedoka saradnika u ovoj krivično pravnoj stvari, te sve prethodno date izjave od strane Sindelić Saše su izuzete iz spisa predmeta, a shodno citiranom rješenju.

Na posebno pitanje advokata Petorović Milana, svjedok saradnik odgovara:

Ja sam u Crnu Goru došao dobrovoljno, a prije toga sam kao što sam i rekao tražio zaštitu od držvnih organa Srbije i u Crnoj Gori sam došao nakon što mi je rečeno da ću biti bezbjedan ja i moja porodica, a sve kako bih svjedočio u ovoj stvari. Ja sam u Crnu Goru došao avionom.

Koliko se ja mogu sjetiti u Crnu Goru sam došao krajem oktobra 2016. godine, a tačan datum ima u spisima predmeta.

Na posebno pitanje branioca Petrović Milana, „kojom avio kompanijom je okrivljeni došao u Crnu Goru“, konstatuje se da na predmetno pitanje neće odgovarati, jer se odgovor, a ni pitanje ne odnosi na utvrđivanje činjenica za ovu krivično pravnu stvar.

Na posebno pitanje advokata Petrović Milana, svjedok saradnik odgovara:

Na fotografiji na kojoj sam uslikan sa velikom bradom i u uniformi, mogu da kažem da je to uniforma koju koriste Specijalne jedinice, a inače je četnička uniforma koju koristim. Meni tu uniformu niko nije poklonio jer sam ja poklanjao uniformu drugima, a ne drugi mene. Ova uniforma koju ja nosim je paradna uniforma i ne pripada ni jednoj vojnoj ili paravnojnoj formaciji, već je koristimo prilikom susreta na Ravnoj gori ili sa kozacima, a sama fotografija je nastala u Moskvi i tada sam trebao da se sretnem upravo sa kozarcima.

Ja poznajem Radomira Počuču, i tu osobu sam sreo u Moskvi.

Ja se nikada nijesam slikao sa Počučom i sa Ristićem zajedno.

Opremu koju sam ja kupovao za ovaj događaj, kupljena je u velikim magacinima koji se nalaze na zrenjaninskom putu i oni na veliko prodaju opremu, i upravo na tom mjestu svi razni šopovi kupuju robu i preprodaju, a tačnog imena toga preduzeća se ne mogu sjetiti sada, mislim da počinje nešto na „m“.

Državljeni Srbije koji su uhapšeni u Crnoj Gori, u ovom slučaju nijesu imali nikavu obuku u pogledu upada u Skupštini Crne Gore.

Nijesam osuđivan za razbojništvo.

Kada smo se ja i Dikić poslednji put vidjeli, bilo je priče između mene i njega da ćemo se naći u Beogradu, jer je pominjao da će ići za Beograd, ali se u Beogradu nijesmo srijetali.

Ja govorim ruski i engleski jezik.

Na posebno pitanje advokata Petrović Milana, koje glasi „da li je za vrijeme poplava u Srbiji svjedok saradnik bio u Obrenovcu“, konstatuje se da svjedok neće odgovarati na pitanje, imajući u vidu da samo pitanje nema nikakve veze sa krivično pravnom stvari koja je vezana za ovaj postupak.

Na posebno pitanje advokata Petrović Milana, svjedok saradnik odgovara:

Dikić Bratislav od mene nije dobio zadatak da se slika ispred Skupštine u Podgorici, iz razloga jer Edi je meni naredio da ne bude nikakvih tragova, i iskreno govoreći ja ne znam iz kog razloga je Dikić meni slao fotografije.

Po informacijama koje je Velimirović meni rekao, oružje koje je Velimirović kupio potiče sa Kosova.

Ja ne znam sa kim je Dikić putovao u Crnoj Gori, jer me njegovi dogovori i planovi nijesu ni interesovali, obzirom da ja imam povjerenja u srpskog generala Dikića, al opet ostaje ona druga strana da je policajac. Koliko se mogu sjetiti Dikić je pominjao da će se sresti sa nekom svojom tajnom prijateljicom, ali nijesam siguran da mi je rekao da će sa njom putovati.

Advokat Petrović Milan bez daljih pitanja.

Na pitanje advokata Bojanić Milorada, svjedok saradnik izjavi:

Ja sam šef odbora srpski vukovi koji postoji u okviru Udruženje srpskih dobrovoljaca „Nikola Kavaja“.

Što se tiče Udruženja srpski vukovi, to Udruženje kao što sam i rekao postoji kao odbor Udruženje srpskih dobrovoljaca „Nikola Kavaja“ i baštini starosrpske tradicije, iz I i II svjetskog rata, balkanskih ratova, četništva, i sve što je prosrpski i pravoslavno orjentisano. Ja ne želim da kažem koliko članova imaju srpski vukovi, jer smatram da to nije vezano

Nikola Kavaja

za ovaj postupak, a kao što sam i rekao registrovano je kao odbor Udruženja „Nikola Kavaja“ u sudu.

Ja nijesam nikoga od članova srpskih vukova pitao da dođu na ove proteste u Crnoj Gori, a ovo iz razloga jer mi je Edi strogo zabranio da pozivam ljude koji nijesu praktično iz naroda, da bih pojasnio želim da kažem da su srpski vukovi veterani učesnici raznih ratišta, a kako mi je Edi rekao da ljudi koji trebaju da dođu u Crnoj Gori moraju biti neupadljivi, ja srpske vukove nijesam pozivao da dođu u Crnu Goru.

Za opremu koju sam kupio, ja sam dao novac, odnosno platio sam i podigao tu opremu, a za kupovinu te opreme meni nije izdat račun. Oprema koju sam ja kupio je polovna oprema, mada se dešava da se među tom polovnom opremom nađe i nova oprema, a sve to potiče od specijalnih jedinica poznatih u svijetu, koji često mijenjaju svoju opremu, pa je i ova oprema koju sam ja kupio potiče od tih specijalnih jedinica i u dobrom je stanju.

Nakon što sam kupio opremu, ja sam tu opremu mojim kolima prevezao mojoj kući gdje sam je i ostavio.

Ja ne znam gdje su bili smješteni 500 ljudi u Crnoj Gori koji su došli iz Srbije, a ne znam niti sam znao gdje su smješteni bili ovih 20 ljudi koji su uhapšeni u Crnoj Gori, ne znam kako su se vratili iz Crne Gore ovih 500 ljudi, a ovo iz razloga kao što sam već rekao nijesam imao komunikaciju sa njima, već je to bila neka druga komanda.

Do informacije da je u Crnu Goru otišlo 500 ljudi, ja sam došao od osoba koje sam angažovao u toku čitave ove organizacije, naime, primjera radi, ja sam rekao Velimiroviću da trebaju ljudi da idu za Crnu Goru, a on je rekao Bogičeviću i još nekome, i tako redom, i na bazi povratnih informacija od tih ljudi, pri čemu ponavljam da ja većinu od njih nijesam ni znao, ja sam došao do informacije da je u Crnu Goru pošlo 500 ljudi.

Ja kada sam dobio informaciju da će 500 ljudi ući u Crnu Goru ja sam tu informaciju prenio Ediju, tako da je i on znao za to.

Ja smatram da sam već odgovorio da na pitanje advokata koje glasi „da li sam prenosio još neku informaciju vezano za ovih 500 ljudi Ediju“, i odgovor na to pitanje se nalazi u mojoj izjavi.

Što se tiče dostavljanja izvještaja Ediju, prema samom planu, te izvještaje je poslije 23:00 časova trebao da mu prenosi zaštićenim telefonom taj neko iz DF-a koji bi preuzeo telefon, a što se mene tiče moj posao je bio da ti ljudi odu dolje, i ja sam kao što sam puno puta danas i rekao postupao i izvršavao samo ono što mi je Edi govorio.

Što se tiče informacija koje sam ja prenosio Ediju, to sam već opisao, a što se tiče toga da li je neko Ediju davao informacije iz Crne Gore, a on meni prosleđivao takve informacije mogu da kažem da sam ja kao što sam već i rekao Velimiroviću prenosio podatke vezano za

Branko Puzićević

policiju u Crnoj Gori, a te podatke mu je morao neko dati iz Crne Gore. A kao što sam i rekao Edi je veoma dobro bio upućen o situaciji u Crnoj Gori jer mi je još u Moskvi rekao broj policajaca u Crnoj Gori i njihov raspored.

Ja nijesam šio uniforme zbog kratkoće roka, već su uniforme kupljene kao što sam i opisao.

Ja sam uvijek Ediju govorio šta sam kupovao i koliko je to koštalo i Edi je o tome vodio strogu evidenciju, i nikada mi nije pravio probleme, niti postavljao pitanje koliko i za šta je novca utrošeno, jer je imao povjerenja u mene.

Na posebno pitanje Specijalnog tužioca, svjedok saradnik odgovori:

Ja sam policiji u Srbiji predao 125.500€, i ta suma je većim dijelom sastavljena od novca koji mi je Edi dao, a ima nešto i mog novca.

Što se tiče činjenica da li sam ja zaista bio u Moskvu ili ne, to je lako provjerljivo jer u mom pasošu imaju pečati kada sam napuštao Srbiju, imaju avionske karte kada sam odlazio za Moskvu, ima i trag novca da mi je taj čovjek poslao pare za kartu.

Advokat Bojanić Miodrag bez daljih pitanja.

Na pitanje advokata Bečanović Vasa, svjedok saradnik izjavi:

Što se tiče izvještavanja, ja sam već objasnio postupak izvještavanja, i postupak čitavog plana i onako kako je bilo, tako da o tome nemam šta da dodam.

Ja nisam znao kada su pojedine grupe od ovih 500 ljudi kretale iz Srbije za Crnu Goru jer to nije bio moj posao, nisam znao ni gdje se nalaze ni gdje su smješteni, to je bilo u obavezi drugih ljudi.

Kao što sam i iznio ranije, u pogledu brojčanosti grupa ljudi koji su dolazili iz Srbije, bilo je naređeno od Edija da to budu male neupadljive grupe, što znači 3, 4, 5 osoba, koje bi se tek na protestu skupile.

Meni ništa ne znači ime Srboljub Đorđević.

Advokat Bečanović Vaso bez daljih pitanja.

Na pitanje advokata Medojević Dražena, svjedok saradnik izjavi:

Ja sam Edija upoznao u Rostovu 2014.godine, a upoznao sam ga preko ljudi koji su se nalazili u izbjegličkom kampu u Rostu, lokalnih boraca koji su protjerani iz Ukraine, i preko njih sam Edija i upoznao.

Ja se ne mogu sjetiti imena tih osoba preko kojih sam upoznao Edija.

Meni Edi nikada nije rekao iz kog razloga je odlučio da sa mnom uđe u saradnju.

Razlog zbog koga sam ja prihvatio da idem na poligraf sa Edijem je taj što sam vidio da on donosi pomoć u ovom izbjegličkom kampu u

Rostovu i da je cijenjen među tim ljudima, što je meni bio znak da imam povjerenje.

Odgovarajući na pitanja Edija dok me je testirao poligrafski ja sam njemu odgovarao istinu.

Ja nikada nijesam bio saradnik Bezbjednosno informativne agencije Republike Srbije, niti bilo koje tajne službe, jer ja se protiv njih borim.

Ja nikada nisam izdržavao kaznu zatvora zbog ubistva dva vojnika u Nišu i smatram da su ovo već uvrede na moj račun.

Ja nikada nikome nijesam govorio u Srbiji da će ljudi ići u Ukrajinu na ratište i da moraju da idu u Crnu Goru.

Na pitanje advokata Medojević Dražena koje glasi „da li poznaje osobu Goran Vidojević“, Specijalni tužilac upozorava advokata Medojevića da predmetna osoba nema nikakve veze sa krivično pravnim događajem, te da istu mora dovesti u vezu radi nastavka postavljanja pitanja.

Za ovim se advokat Medojević Dražen upozorava da će u budućoj komunikaciji ovog saslušanja obraćati se samo i isključivo Specijalnom tužiocu bez upadica svjedoku saradniku.

Na posebno pitanje advokata Medojević Dražena, svjedok saradnik izjavi:

Ja poznajem Bratislava Živkovića, i Bratislav Živković nema nikakve veze sa ovim događajem, niti ima bilo kakve veze sa mnom jer sam se ja njega odavno odrekao.

Ja poznajem Miliku Čeka Dakovića još od ranije, i od te osobe nijesam tražio pomoć u vezi sa hapšenjem ljudi u Crnoj Gori na dan 16.10.2016. godini. S tim da bih ja želio da kažem da taj čovjek sa svim ovim događanjima nema apsolutno nikakve veze, a njega poznajem već nekoliko godina i srijetali smo se nekoliko puta.

Ja lično ne poznajem Dejana Berića, ali sam čuo za njega od Počuče koji mi je rekao da ga je Berić kidnapovao. Berić nema nikakve veze sa događajima u ovom postupku.

Ja ne poznajem Slavka Nikića i samim tim nikada sa njim nijesam imao komunikaciju.

Ja osobu pod pseudonimom Rus Valter ne poznajem, ali bih htio da objasnim da se taj pseudonim odnosi na jednu osobu iz Bora koji se zove Miloš Vukić, a upravo su ljudi koji rade protiv mene izmislili da je on taj rus Valter i navodno neki nacisti.

Ja poznajem osobu koja se zove Venceslav Bujić, ali ta osoba apsolutno nema nikakve veze sa događajima u Crnoj Gori, da ja znam.

Ja nikada nijesam slao ljude na ratište pa ni preko moje organizacije srpski vukovi.

Udruženje srpskih dobrovoljaca, ja sam već objasnio na koji način je ono formirano i ko su osobe koje se učlanjuju u tu organizaciju.

Ja se nikome nijesam predstavljao da sam išao na ratištima, jer se ne predstavljam lažno.

Ja se nikada nijesam liječio zbog bilo kakvih psihičkih problema.

Ja nikada nijesam komandovao Ediju i pitanje advokata je smiješno.

Što se tiče pitanja advokata, ja sam već na to odgovorio kroz moju izjavu, i ja sam znao šta će se događati do 23:00 sata jer je to bio dio mog zadatka, a što se tiče nakon toga ja to ne znam je kao što sam objasnio drugi su trebali o tome da donose odluke, ali ističem da već u Moskvi Edi mi je rekao da će se ući u Skupštinu.

Ja sam od Edija saznao da će u Skupštini biti ljudi koji će biti naoružani, i sjećam se da mi je pominjao podrum Skupštine ili neke prostorije u Skupštini gdje su smješteni ti Milovi kriminalci. Takođe sam vidio da je imao i planove grada, a i rekoa mi je da imai fotografije policijskih stanica. Za vrijeme našeg razgovora u Moskvi, Edi nije pominjao brojnost policije, ali kasnije dok smo bili u Srbji, iznosio je neke detalje, pa između ostalog pominjao je i policajce oko Skupštine, te da će zapadni ulaz u Skupštinu biti slabije čuvan, a pomenuo je i neki specijalni odred na Zlaticu, i rekao je da ukoliko taj specijalni odred krene da postoji grupa koja će ih zaustaviti, odnosno isjeći. Osobe koje su trebale da zaustave taj odred sa Zlatice su Edijevi ljudi i ja sa njima nemam nikakav dodir.

Što se tiče samog ulaska u Skupštinu, ono što ja znam to sam i ispričao da su ovi ljudi trebali da uđu u Skupštinu, i ako zateknu nekog tamo od policije jednostavno bi ga izbacili iz Skupštine, a što se tiče ove Edijeve grupe, meni je Edi rekao da je za njih potrebno dodatno naoružanje, upravo ono koje sam tražio od Velimirovića, i ja ponavljam da sam ja znao šta će se dogoditi do 23:00 sata, i znao sam na koji način će Edi reagovati u dijelu koji sam i ispričao.

Ja sam na pitanje advokata „kako to da je meni povjereno izvođenje složene akcije u gradu u kojem nikada nijesam bio“, već odgovorio na to pitanje kroz moju izjavu.

Što se tiče činjenice da li je bilo okupljanja ili nije, prema onome što je meni Edi rekao okupljanje je trebalo da bude, ali nakon što su uhapšeni ovi ljudi očigledno da ti koji su htjeli da organizuju te proteste nijesu imali hrabrosti da to učine.

Ja ne znam od koga je imenom i prezimenom Paja kupio oružje.
Advokat Medojević Dražen bez daljih pitanja.

Na posebno pitanje advokata Anđelić Branka, svjedok saradnik izjavi:

Meni imenom i prezimenom Dušić Milan nije poznat.

Za propast čitavog plana po mom mišljenju kriv je Demokratski front, jer Demokratski front nije bio sposoban da iznese čitavu stvar odnosno udar.

Kao što sam i rekao mene je Edi zvao i rekao mi da je Demokratski front sve ovo organizovao, kao što sam i naveo.

Advokat Anđelić Branko bez daljih pitanja.

Na pitanje okrivljene Milić Branke, svjedok saradnik izjavi:

Ja sam služio vojni rok u Raškoj.

Na posebno pitanje okrivljene Milić Branke koje glasi „Koliko ste služili vojni rok“, ista se upozorava da svjedok neće odgovarati na postavljeno pitanje jer odgovor nema veze sa ovom krivično pravnom stvari.

Ja sam već objasnio vezano za moje Udruženje sprski vukovi. Naime, registrovano je udruženje „Nikola Kavaja“, a pri tom udruženju kao odbor postoje srpski vukovi.

Ja nijesam polagao nikada četničku zakletvu.

Na posebno pitanje okrivljene Branke Milić koje glasi „Koliko njegov odbor ima članova, manje ili više od 10“, ista se upozorava da je na to pitanje već odgovoreno od strane svjedoka saradnika u prethodnom davanju izjave.

Ja sam sa Velimirović Mirkom u vezi događaja u Crnoj Gori kontaktirao odmah nakon mog povratka iz Moskve, a tačnog datuma se ne mogu sjetiti.

Ja ne poznajem okrivljenu Milić Branku.

Okrivljena Milić Branka se upozorava da ukoliko ne postavi pitanje da će biti udaljena iz prostorije za saslušavanje, s obzirom da je više puta upozorena na procesna prava.

Na posebno pitanje okrivljene Milić Branke, svjedok saradnik izjavi:

Ja ne mogu da odgovorim na pitanje okrivljene kako to da je ona odabrana da ulazi u Skupštinu Crne Gore, pa to neka pita njene pretpostavljene i one koji su iznad njega postavljeni.

Na posebno pitanje okrivljene Milić Branke, svjedok saradnik izjavi:

Ja ne znam ko je pretpostavljeni okrivljene Milić Branke, iz razloga jer je angažovanje teklo na način koji sam objasnio preko drugih lica, a kao što sam i rekao ja nju lično ne poznajem.

Ja sam se Velimirović Mirkom upoznao dvije godine prije svih ovih događanja, i sa Velimirovićem nijesam održavao kontakt često, s obzirom da i ja imam posao.

Što se tiče uloge Velimirović Mirka, ja sam je detaljno opisao, i njegova uloga nije bila da se šeta po gradu, već da nabavi oružje, dopremi ga u Podgoricu i čuva ga. Druge stvari vezano za Velimirovića ja sam iznio u svojoj izjavi.

Okrivljena Milić Branka bez daljih pitanja.

Na naknadno pitanje advokata Smolović Slobodana, svjedok saradnik izjavi:

Ja ne znam i nemam specifikaciju koliko je utrošeno po pojedinim stavkama za dolazak 500 ljudi iz Srbije i Crnu Goru, i Edija sam obavještavao o novcu, odnosno količini novca koji sam davao tim ljudima. Ja nijesam davao novac ljudima da bi oni došli u Crnu Goru jer ti ljudi nijesu plaćeni, već sam novac davao da im se pomogne oko troškova dolaska.

Advokat Smolović Slobodan bez daljih pitanja, te prigovara dijelu iskaza svjedoka saradnika koji se eventualno razilazi sa odbranom njegovog branjenika.

Advokat Petrović Milan, prigovara kao na početku saslušanja svjedoka saradnika, te ističe da njegov branjenik iako je tražio da prisustvuje saslušanju svjedoka saradnika, što je učinio pisanim putem preko uprave ZIKS-a nije prisustvovao, te advokat navodi da je na taj način povrijeđeno pravo iz čl.282 tač.4, kojim je predviđeno da okrivljeni može prisustvovati saslušanju svjedoka. Za ovim je advokat obaviješten od strane Specijalnog tužioca da zahtjev okrivljenog nije dolazio u Specijalno tužilaštvo prije početka zakazane dokazne radnje.

Takođe, ja prigovaram iskazu svjedoka iz razloga jer smatram da je isti poučen i da je na neka pitanja odgovarao precizno i jasno, iako te činjenice i podatke nije mogao da zna.

Advokat Bojanić Miodrag iznosi primjedbu:

Svjedok saradnik Saša Sinđelić u svom slobodnom kazivanju kao i u odgovorima na pitanje Specijalnog tužioca i branilaca okrivljenog, ni jedan svoj svjedočki navod nije potvrdio bilo kojim dokazima materijalnim ili svjedočkim iskazima, ili bilo kojim drugim dokazima neke druge naravi. Svjedok sam tvrdi da je sve radnje radio u četiri oka i bez dokaza, i da je imao striktne naredbe od gospodina Edija da nikakve tragove ne ostavlja. Takođe u odnosu na moju branjenicu ističem da se iskaz ovog svjedoka ne dotiče moju branjenicu i ne dovodi je u vezu sa ovim krivično pravnim događajem u bilo kom smislu, a jedino što bih istakao to je da nije korektno odgovorio na jedno od pitanja okrivljene, te samim tim ja prigovaram, i ističem da se ovom svjedoku ne može vjerovati.

Na naknadno pitanje advokata Bečanović Vasa, svjedok saradnik izjavi:

Ja sam ispričao sve ono što znam vezano za ovo, a kojim povodom i kako su ovi ljudi putovali iz Srbije u Crnu Goru, bez ikakve uvrede trebalo bi pitati te ljude na koji način i kako su došli u Crnu Goru, i ko ih je pozvao i u kojim povodom.

Advokat Bečanović Vaso daje primjedbu i prigovara, te ističe da iskaz svjedoka ne doprinosi rasvjetljavanju ove krivično pravne stvari iz razloga jer sam svjedok saradnik ističe da je sve bilo pod velom tajne, te da niko nikoga ne poznaje.

Na naknadno pitanje advokata Medojević Dražena, svjedok saradnik izjavi:

Ja nemam sačuvanu priznanicu da mi je Edi poslao novac vezano za kartu, ja to ne čuvam. Novac je poslat na moje ime, a meni je Edi poslao broj te pošiljke, a što se tiče imena pošiljaoca ja zaista ne zna ko je naveden kao pošiljalac ali sigurno postoji trag u toj pošti gdje sam ja podigao novac.

Advokat Medojević Dražen prigovara:

Iskaz svjedoka saradnika nema nikave veze sa iskazom moga branjenika i njegovom krivično pravnom odgovornošću. Naveo bih da je iskaz svjedoka saradnika nelogičan, kontradiktoran i fantastičan, te da sebi daje preveliki značaj i da je njegov iskaz proizvod loše režije, lošeg scenarija i on ga je izveo kao loš glumac, sa ciljem da se izvrši kompromitacija određene političke grupacije.

Za ovim svjedok saradnik izjavi:

Ja želim da u zapisnik uđe sve ovo što je ovaj advokat sada govorio ja smatram kao uvredu.

Advokat Anđelić Branko bez daljih pitanja i bez primjedbi.

Okrivljena Milić Branka prigovara u cjelosti iskazu svjedoka saradnika, jer smatram da je njegov iskaz neistinit, s obzirom da sam ja nevinna a lišena sam slobode. Njegov iskaz ne korespondira dokaznom materijalu koji sam ja gledala, te da je svjedok saradnik instruiran u dijelu davanja iskaza.

Svjedok saradnik izjavi:

Ja bih na kraju želio da kažem da u cjelosti ostajem pri onome što sam danas rekao, te posebno da sve ono što sam iznio je istina i ovako se i desilo, a posao advokata, tužilaca i sudija je da cijene druge dokaze.

To je sve što imam da izjavim, zapisnik mi je jasno i glasno pročitano, priznajem ga kao svoj i u znak toga svojeručno potpisujem, a snimak saslušanja nije potrebno da mi se reprodukuje.

P.P. *Emine Čađenović*

Saslušanje svjedoka saradnika završeno u 20:45 časova.

P.P. *[Signature]*

P.P. *[Signature]*

P.P. *[Signature]*

P.P. *[Signature]*

P.P. *[Signature]*

P.P. *[Signature]*

P.P. *[Signature]*

P.P. *[Signature]*

P.P. *[Signature]*

ZAPISNIČAR,
Emina Alibalić

[Signature]

SPECIJALNI TUŽILAC,
Saša Čađenović

[Signature]